

З НЕВЕЛИЧКОГО АВТОМАТА, ЩО ПРОДАЄ ГАЗЕТИ, АЖ ВИСТРИБУВАЛИ ВЕЛИЧЕЗНІ ЛІТЕРИ ЗАГОЛОВКА:

СІЄТЯ В ОБЛОЗІ. КІЛЬКІСТЬ СМЕРТЕЙ ЗРОСТАЄ

Цієї статті я ще не бачила. Певно, хлопчина-рознощик тільки-тільки заправив автомат свіжими газетами. Пощастило хлопцю, що встиг забратися геть.

Чудово. Райлі кипітиме від люті. Коли свіжа газета трапить-ся йому на очі, сподіваюся, мене поблизу не буде. Нехай відірве руку комусь іншому.

Стоячи в затінку за рогом облупленої триповерхової будівлі, я старалася триматись осторонь, чекаючи, поки хто-небудь прийме рішення. Не хотілося ні з ким зустрічатися поглядом, тож я втупилась у стіну. На першому поверсі будівлі колись розміщувалася музична крамниця, яка давно вже не працювала; її вікна не витерпіли наруги негоди та вуличних розбишак — замість шибок вони були забиті фанерою. Понад крамничкою розташовані були помешкання — порожні, наскільки могла судити, адже звіти не долинали звуків, які б виказували присутність сплячих людей. Не дивно, адже будівля мала такий вигляд, наче від гарного подуву вітру просто розвалиться.

Будинки на тому боці вузької темної вулички були такі самі обшарпані.

Звична сцена нічного міста.

Я не хотіла говорити, щоб не привертати уваги, проте понад усе воліла, щоб нарешті хтось прийняв-таки рішення. Мене вже замучила спрага, і мені було байдуже, звернути праворуч чи ліворуч, чи й зовсім видертися на дах. Просто кортіло натрапити на якогось бідолаху, якому забракне часу навіть збагнути, що він опинився не в тому місці не в той час.

На жаль, сьогодні Райлі вислав мене в місто з двома найжалюгіднішими вурдалаками. Райлі, здається, взагалі невтямки, кого він відправляє на полювання і в якій компанії. Та він і не дуже переймається, коли додому повертаються не всі, бо підібралася негодяща компанія. Сьогодні я опинилася в товаристві Кевіна та білявого хлопчика, чийого імені навіть не знала. Обидва вони належали до банди Рауля, тож нема чого повторювати, які вони тупі. І небезпечні. Але зараз просто тупі.

Замість обрати напрямок і нарешті розпочати полювання, вони знагла зчинили сварку, чий саме улюблений супергерой — кращий мисливець. Безіменний блондинчик захищав людину-павука, легко видираючись нагору по мурованій стіні й наспівуючи пісеньку з мультику. Я знесилена зітхнула. Ми взагалі плануємо сьогодні полювати?

Трохи ліворуч моє око вловило якийсь рух. То був іще один вампір, якого Райлі послав із нами на полювання, — Дієго. Я мало що про нього знала, хіба те, що він старший майже за всіх нас. Подейкували, він — права рука Райлі. Проте через це я не відчувала до нього більшої прихильності, ніж до решти бевзів.

Дієго поглядав на мене. Гадаю, він почув моє зітхання. Я відвела очі.

Тримай голову низько, а рот на замку — тільки так можна вижити в команді Райлі.

— Людина-павук — скиглій і невдаха, — гукнув Кевін до блондинчика. — Я покажу тобі, як полює справжній супермен!

Він широко вишкірився. У світлі вуличних ліхтарів зблиснули його зуби.

Кевін стрибнув на середину вулиці, і фари проїжджої машини блакитним спалахом світла вихопили з темряви тріщину в асфальті. Кевін розвів руки, тоді повільно звів їх докупи, мов борець, який хоче похизуватися. Машина наближалася, певно, очікуючи, що він нарешті забереться до біса з дороги, як нормальна людина. І він мав би.

— Давай, суденце! — заволав Кевін. — Давай! ЧАВИ!

Він стрибнув до машини, перш ніж та встигла загальмувати, ухопився за передній бампер і перекинув автівку через голову, аж вона догори дригом врізалася в асфальт — дунав скрегіт м'ятого металу й тріскотіння битого скла. В машині залементувала жінка.

— От дідько, — зронив Дієго, похитавши головою. Він був привабливий — мав темний густий кучерявий чуб, повні вуста... проте хто з нас не вродливий? Навіть Кевін та інші Раулеві бевзі теж хороші з лиця. — Кевіне, ми ж мали зачітися. Райлі казав...

— Райлі казав! — перекривив Кевін хрипкувате сопрано співрозмовника. — Прояви свою натуру, Дієго. Райлі зараз не з нами.

Кевін розпростався на перекинутій «хонді» й ударом кулака висадив з боку водія віконце, яке досі дивом заціліло. Між уламками скла й надутими повітряними подушками він спробував намацати водія.

Я відвернулася й затамувала подих, щосили намагаючись утриматися при здоровому глузді.

Неможливо дивитися, як п'є Кевін. Мене саму мучить спрага, а мені зовсім не хочеться лізти в бійку. Бо опинитися в переліку ворогів Рауля — незавидна перспектива.

Проте блондинчика такі міркування не зупинили. Він зістрибнув із мурованої стіни й легко приземлився позаду мене. До мене долинуло, як вони з Кевіном загарчали один на одного, а тоді почувся вологий звук лускання плоті, й жіночі зойки стихли. Мабуть, ці двоє роздерли жінку навпіл.

Я старалася про це не думати. Але до мене долітало тепло людського тіла, за спиною я чула удари крапель об землю, і хоча я зовсім не дихала, у мене страшенно пекло в горлі.

— Я звідси забираюся, — буркнув Дієго.

Він позадкував до щілини поміж будинків, а я насідала йому на п'яти. Якщо я не втечу просто зараз, то зчеплюся з Раулеви-ми горлорізами за тіло, в якому й так уже майже не лишилося крові. Й тоді, можливо, саме я сьогодні не повернуся додому.

Чорт, а як же горло пече! Я зціпила зуби, щоб не заверещати від болю.

Дієго промчав алейкою, заваленою сміттям, а тоді — опинившись у глухому куті — подерся на стіну. Я вчепилася пальцями в шпарки поміж цеглин і полізла за ним.

На даху Дієго відірвався від мене — він легко перелітав з даху на дах у напрямку світла, яке блимотіло унизу, відбиваючись від чорної води затоки. Я намагалася не відставати. Я молодша за нього, отож і дужча — добре, що ми, наймолодші, найдужчі з-поміж інших, бо в іншому разі в будинку Райлі ми не протягнули б і тижня. Я могла б легко обігнати Дієго, проте хотіла подивитися, куди він прямує, крім того, не воліла відкривати йому спину.

Милю по милі долав Дієго і не зупинявся; ми вже майже наблизилися до промислових доків. Раптом я почувала, як він бурчить собі під ніс:

— Дурні! Якщо Райлі не давав нам настанов, значить, мав на те підстави. Наприклад, ми й самі повинні мати інстинкт самозбереження. Невже крихта здорового глузду — така вже розкіш?

— Гей, — покликала я. — Ми так і не полюватимемо? Горло просто палає у вогні.

Дієго приземлився на краєчку величезного заводського даху та блискавично розвернувся. Я насторожено відстрибнула на кілька кроків назад, проте він не виказував щодо мене агресії.

— Еге ж, — натомість мовив він, — просто я хотів забратися подальше від тих лунатиків.

Він цілком дружньо усміхнувся, і я втупилася в нього.

Цей Дієго не був схожий на інших. Він був якийсь... спокійний — ось правильне слово. Нормальний. Тобто не зараз нормальний, а *раніше*. Очі його мали набагато темніший відтінок червоного, ніж мої. Мабуть, він уже не новачок — чула я такі розмови.

З вулиці попід нами долинали звичні звуки нічного життя нетрів Сієтла. Проїжджали поодинокі автівки; хтось крутив музику, в якій переважали ударні; нервово озиралася, квапилися нечисленні пішоходи; удалині, не потрапляючи в ноти, співав якийсь пияк.

— Тебе звати Брі, правильно? — звернувся до мене Дієго. — Ти з новеньких.

Мені це не сподобалося. З новеньких! Та біс із ним.

— Так, я Брі. Але я з'явилася не в числі останніх. Мені вже майже три місяці.

— А ти досить урівноважена, як на тримісячне дитя, — мовив він. — Небагато хто зміг би отак залишити криваву сцену аварії, — це прозвучало як комплімент, наче я й дійсно справила на Дієго враження.

— Не хотілося заводитись із Раулевою наволоччю.

Він кивнув.

— Амінь, сестро. Від нього тільки й чекай прикрих новин.

Дивина. Дієго цей чудний. Він так говорить, наче ми тут просто зібралися потеревенити. Ні ворожості, ні підозріливості.

Наче він і на думці не має, важко чи легко буде вбити мене тут і зараз. Просто собі балакає до мене.

— Ти довго в команді Райлі? — поцікавилася я.

— Та вже понад десять місяців.

— Ого! То ти старший за Рауля.

Дієго закотив очі та, перегнувшись через поруччя на даху, сплюнув униз отрутою.

— Еге ж, пам'ятаю, як Райлі привів цього покидька. Після того справи пішли тільки на гірше.

Хвильку я помовчала, міркуючи, чи не вважає він усіх, хто молодший за нього, покидьками. Не те щоб я через це хвилювалася. Зараз мені було байдуже, хто що думає. Та й чого перейматися? Як сказав Райлі, тепер я — бог. Дужча, прудкіша, краща, ніж була в минулому житті. А більше ніхто не важить.

Аж тут Дієго тихо присвиснув.

— Ти диви. От що значить трохи кмети і терпіння, — він тигнув пальцем униз на той бік вулиці.

Заховані за рогом темної алеї, стояли троє: чоловік і дві жінки; чоловік раз у раз брудно лаяв одну з жінок і давав їй стусана, а друга мовчки за цим спостерігала. Якщо судити з їхнього вбрання, то були сутенер і двоє його підопічних.

Ось так і велів нам діяти Райлі. Полювати на волоцюг. Нападати на людей, за якими ніхто не заплаче, які не прямують додому до родин, яких ніхто не розшукуватиме.

Саме так він і нас обрав. Харч і бог — і все це в одній особі волоцюги.

На відміну від інших, я намагалася чинити саме так, як наказував Райлі. Не тому, що ставилася до нього прихильно. Проте його слова здалися мені розсудливими. Який сенс привертати увагу до факту, що згряя вампірів застовпила Сієтл як свою територію? Нам це допоможе?

Та я взагалі у вурдалаків не вірила, поки сама не стала такою. Отож, якщо світ людей не вірить у вампірів, це означає,

що вампіри досить кмітливі, коли йдеться про полювання, і саме так поводитися і велів нам Райлі. Розумне рішення.

Як казав Дієго, щоб полювати мудро, треба просто мати трошки кебети і терпцю.

Звісно, ми раз у раз хибили, Райлі натикався на газетні заголовки — і починав гарчати, лаятися й ламати речі — як от улюблену Раулеву відеоприставку. Тоді вже кип'ятився Рауль — міг роздерти й спалити будь-кого, хто трапиться під руку. Райлі натомість страшенно сердився, брався до обшуку — вилучав усі запальнички і сірники. Кілька таких сутичок — і Райлі доводилося приводити додому нову партію новонавернених волоцюг — на заміну знищеним. І цьому не було кінця-краю.

Дієго потягнув носом повітря — це був довгий глибокий вдих — і на моїх очах його тіло змінилося. Він присів на даху навкарачки, однією рукою ухопившись за край. Уся його дивна дружність розтанула — він перетворився на мисливця.

Таку поведінку я миттю впізнала, і мені стало комфортніше, адже саме такий спосіб життя я розуміла.

Я вимкнула мозок. Прийшов час полювання. Я глибоко вдихнула, ніздрями відчуваючи запах людської крові в тілах постатей, які метушилися внизу. Згадана трійця — не єдині люди на нічній вулиці, проте вони були найближче. Рішення, на кого ти збираєшся полювати, варто ухвалювати до того, як відчуєш запах потенційної жертви. Бо тоді обирати стає вже запізно.

Дієго стрибнув із даху та зник з очей. Звук його приземлення був настільки тихий, аж майже нечутний — на нього не звернула уваги ні заплакана проститутка, ні її байдужа подруга, ні розлючений сутенер.

Із-поміж моїх зціплених зубів вихопилося низьке гарчання. Моя! Ця кров буде моя! Горло спалахнуло у вогні — і більше я вже ні про що не могла думати.

Я пірнула з даху вниз, крутнулася, перелітаючи через вулицю, й приземлилася точно поряд із зарюмсаною білявкою.

Спиною я відчувала, що Дієго зовсім поруч, отож застережливо заричала до нього, підхоплюючи сполохану дівчину за коси. І потягнула жертву до стіни в кінці алеї — хотілося про всяк випадок мати мур за спиною. Почуватися захищеною.

А потім я геть забула про Дієго, адже відчула, як під шкірою дівчини б'ється серце, як пульс вистукує зовсім близько до поверхні.

Проститутка розтулила рота, щоб заверещати, та мої зуби перекусили їй шию перш, ніж із її горлянки вихопився бодай звук. У її легенях захрипіло від повітря та крові, і я не змогла втримати тихенького стогону.

Кров була тепла й солодка. Вона пригамувала вогонь у мене в горлі, стишила неприємне свербіння в порожньому шлунку. Я смоктала й ковтала, майже не зважаючи ні на що навкруги.

Від Дієго долинали такі самі звуки — він порав чоловіка. Друга жінка без тямів впала на землю. Жоден із нас не зронив ні звуку. Дієго був гарним напарником.

Єдина проблема з людьми — у них у жилах замало крові. Здалося, сплигло кілька секунд — і ось уже дівчина цілком знекровлена. Я у розпачі потрусила її тіло. Горло моє знову починало пекти.

Використане тіло я пожбурила на землю й присіла попід стіною, міркуючи, чи встигну підхопити безтямну дівчину і втекти, перш ніж Дієго спам'ятається.

Дієго вже покинув із чоловіком. Він поглянув на мене — і вираз його обличчя був якийсь... співчутливий, я би сказала. Але я можу дуже помилятися. Не пам'ятаю, щоб хтось мені в житті співчував, тож я не мала певності, яке воно насправді — оте співчуття.

— Давай, бери, — мовив до мене Дієго, кивнувши на безсиле тіло дівчини на землі.

— Ти жартуєш?